

เทศน์อบรมฆราวาส ณ สโมสรกรมชลประทาน สามเสน กทม.

เมื่อวันที่ ๒๐ เมษายน พุทธศักราช ๒๕๕๒(บ่าย)

หลักใจสำคัญกว่าสิ่งอื่นใด

วิศวกรใหญ่ที่ปรึกษาด้านวางแผนและโครงการ กล่าวรายงานความเป็นมาของงาน

กราบนมัสการหลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน ในนามของกรมชลประทาน ท่านอธิบดี กระผม ข้าราชการและศรัทธาประชาชนผู้มีกุศลจิตทั้งหลาย ที่มาชุมนุมพร้อมเพรียงกัน ณ ที่นี้ มีความสำนึกในเมตตาจิตของพระคุณเจ้าที่จะได้แสดงธรรมและรับผ้าป่าช่วยชาติในโอกาสพิเศษวันนี้ ซึ่งถือได้ว่าเป็นมงคลอันประเสริฐ ที่พวกข้าพเจ้าทั้งหลายจักได้ร่วมแสดงพลังความสามัคคี และพลังศรัทธาที่มีต่อพระคุณเจ้า ในการแก้ไขภาวะความเดือดร้อนของประเทศชาติ สังคมและประชาชนส่วนรวม ตามโครงการช่วยชาติที่พระคุณเจ้าได้จัดให้มีขึ้น เพื่อเชิญชวนประชาชนร่วมทอดผ้าป่ามหากุศล บริจาคเงินบาท เงินตราต่างประเทศและทองคำ อันนับได้ว่าเป็นโครงการที่สร้างจิตสำนึกที่ดีแก่คนไทย ในการรณรงค์ให้คนไทยได้มีส่วนร่วมแสดงความรักและความกตัญญู ต่อแผ่นดินบ้านเกิดเมืองนอน แสดงความสามัคคีและความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ภายใต้ภาวะวิกฤตเศรษฐกิจในปัจจุบัน ตามพระธรรมเทศนาที่พระคุณเจ้าได้เมตตาแสดงโปรดประชาชนโดยทั่วไป ตั้งเป็นที่ประจักษ์แก่พวกข้าพเจ้าทั้งหลายมาแล้วเป็นอย่างดี ในโอกาสนี้กรมชลประทานใคร่ขออาราธนาพระคุณเจ้า ได้โปรดเมตตาแสดงธรรมะเพื่อความเป็นสิริสวัสดิ์พิพัฒนามงคล และเป็นเครื่องเตือนใจแก่พวกเราทั้งหลาย ณ ที่นี้ ในการสร้างคุณความดีต่อตนเองและผู้อื่นและประเทศชาติสืบต่อไป ขอกราบอาราธนาพระคุณเจ้าครับ

หลวงตา เวลาแสดงธรรมกรุณาอย่าได้ถ่ายภาพ เคยได้เตือนเสมอเพราะมักเกิดขึ้นอยู่เรื่อย ๆ ในสถานที่ต่าง ๆ ในงานเทศน์ ขณะที่ท่านแสดงธรรมไป เวลานั้นกรุณาอย่าได้ถ่ายภาพ เพราะกระเทือนทางด้านแสดงธรรม และผู้ฟังไม่ได้รับประโยชน์เท่าที่ควร

วันนี้เป็นวันมหามงคลแก่พี่น้องชาวไทยเรา ที่มีงานการทอดผ้าป่ามหากุศลเกิดขึ้นในกรมชลประทานของเรา ในนามของชาติไทย โดยมีหลวงตาบัวเป็นผู้แสดงธรรม และเป็นผู้นำของพี่น้องทั้งหลายในการช่วยชาติของเราในคราวนี้ นับว่าเป็นอุดมมงคลหรือมหามงคลอย่างยิ่งแก่ชาติไทยของเรา วันนี้หลวงตาก็มีความรู้สึกปลาบปลื้มใจเป็นอย่างมาก ที่ได้เห็นพี่น้องชาวไทยเรา ต่างท่านต่างเต็มอกเต็มใจบริจาค มาชุมนุมกัน ณ สถานที่นี้ ด้วยความรักชาติไทยของเรา

โดยที่หลวงตาบัวเองก็เป็นชาวไทย ปฏิบัติบำเพ็ญตนตามกำลังความสามารถหรือเต็มกำลังความสามารถเรื่อยมา จนกระทั่งปัจจุบันนี้ก็ได้นำประกาศตนเป็นผู้นำของพี่น้อง

ทั้งหลาย เพื่อการกู้ชาติบ้านเมืองของเรา ซึ่งค่อนข้างจะเป็นความเหลวไหลไปโดยลำดับ ด้วยเศรษฐกิจแห่งชาติไทยของเรา ย่ำแย่ลงทุกที ๆ ทั้งนี้ก็ขึ้นอยู่กับชาติไทยของเราเอง

เราอย่าไปตำหนิผู้หนึ่งผู้ใดว่า มาทำชาติไทยของเราให้เอนเอียงหรือเริ่มล้มเหลวไปหลักใหญ่ก็คือคนไทยของเราซึ่งเกิดอยู่ในอุ้งอ้อมน้ำ มีความสมบูรณ์พูนผลตลอดมาตั้งแต่ปู่ย่าตายายนานแสนนานมานี้ ไม่ได้ได้รับความทุกข์ความลำบากอดคัดขัดสนด้วยอาหารการบริโภค ที่อยู่ที่อาศัยปัจจัยเครื่องนุ่งต่าง ๆ สมบูรณ์บริบูรณ์อยู่แล้วในชาติไทยของเรา

เมื่อเกิดในสถานที่สมบูรณ์พูนผลก็จำต้องนอนใจเป็นธรรมดา การอยู่การกินการใช้ การสอย ก็รู้สึกจะเป็นไปตามความต้องการหรืออหิชาศัย โดยไม่สำนึกว่าเหตุการณ์อย่างใดบ้างที่จะเกิดขึ้นในทางความเสียหายแก่ชาติไทยของเรา สุดท้ายก็มาลงอยู่ในนิสัยแห่งชาว ไทยเรา ซึ่งเคยอยู่กินใช้สอยมาตามอหิชาศัยด้วยความฟุ่มเฟือย ความฟุ่มเฟือยนี้เวลาเกิดขึ้นมาก ๆ ในการอยู่ก็ฟุ่มเฟือย การกินก็ฟุ่มเฟือย การใช้สอยก็ฟุ่มเฟือยทุกสิ่งทุกอย่าง ตลอดการแต่งเนื้อแต่งตัวก็กลายเป็นความฟุ่มเฟือยด้วยกัน ซึ่งล้วนแล้วเป็นสิ่งที่จะบั่นทอน ความแน่นหนามั่นคงของชาติไทยลงได้โดยลำดับ ถ้าไม่ปรับตัวเข้ากับเหตุการณ์ดังที่ปรากฏ อยู่เวลานี้

ด้วยเหตุนี้เองหลวงตาซึ่งแต่ก่อนก็อยู่ในป่า ไม่เคยสนใจกับเรื่องบ้านเมืองอะไรเลย มีแต่มุ่งต่ออรรถต่อธรรม การทำประโยชน์นั้นเราอมรับว่าเริ่มทำประโยชน์มาตั้งแต่เริ่มสร้างวัดป่าบ้านตาด ๒๔๙๘ จนกระทั่งบัดนี้ ได้ทำประโยชน์แก่ชาติบ้านเมืองเรื่อยมาตาม อหิชาศัยของตน ไม่เคยเก็บสิ่งใดในวัด นี่เป็นอหิชาศัยที่เป็นไปด้วยความเมตตาล้วน ๆ มี สิ่งของเงินทองจตุปัจจัยไทยทานต่าง ๆ สละออกทำบุญให้ทานสงเคราะห์คนทุกข์คนจนที่ ราชการต่าง ๆ ตลอดโรงเรียนโรงพยาบาลไม่มีประมาณ ได้มาเท่าไรทุ่มเทลงตลอดมา ด้วยการเสียสละ เพราะอำนาจแห่งความเมตตาที่ครอบหัวใจอยู่ตลอดเวลา และครอบ โลกธาตุนี้ ก็ได้ทำประโยชน์เรื่อยมา ไม่คิดไม่ฝันว่าจะได้มาเป็นผู้นำของพี่น้องทั้งหลาย และได้พำบำเพ็ญประโยชน์แก่ชาติไทยของเราดังที่ดำเนินอยู่เวลานี้

บัดนี้ก็เปิดโอกาสของพวกเราทั้งหลาย ที่จะต้อนรับเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่ กระทบกระเทือนชาติไทยของเรา ซึ่งเป็นไปในทางผลลบ ด้วยความรู้เนื้อรู้ตัว ปรับเนื้อ ปรับตัวด้วยกันทุก ๆ ท่าน เพราะคำว่าแต่ละท่าน ๆ นี้คือชาติไทยล้วน ๆ ความ กระทบกระเทือนดีชั่วสุขทุกข์ประการใด ย่อมกระทบกระเทือนถึงกัน เราจึงต้องทำความ รู้สึกตัว ปรับตัวให้เข้ากับเหตุการณ์ต่าง ๆ โดยลำดับไปตั้งแต่บัดนี้ โดยมีธรรมเป็นเครื่อง พรำสอนพี่น้องทั้งหลาย ซึ่งขณะนี้หลวงตาก็กำลังนำธรรมมาประกาศสอนให้พี่น้องทั้งหลาย รู้เนื้อรู้ตัว

เพราะพระพุทธเจ้าทรงฉลาดแหลมคมเกินโลกเกินสงสาร จอมปราชญ์ก็คือองค์ ศาสตรา ได้นำธรรมที่เป็นสวากขาตธรรม ตรัสไว้ชอบแล้วทุกแง่ทุกมุมมาสั่งสอนพวกเรา จึง ได้นำธรรมเหล่านั้นมาสั่งสอนพี่น้องทั้งหลาย ให้ปรับเนื้อปรับตัวในการเป็นอยู่ปวยทุก อย่าง อย่าได้เตลิดเปิดเปิงตามนิสัยสุรุษสุราย ซึ่งเรื่องเหล่านี้ตามศาสนธรรมท่านบอกว่า ภัยของธรรมหรืออันตรายของศาสนา ได้แก่กิเลส คำว่ากิเลส ๆ นั้นคือความเศร้าหมอง ความหลอกลวง มันฝังอยู่ภายในจิตใจของสัตว์โลกทุก ๆ ดวงไป อันนี้แลเป็นเครื่องชักจูง หรือลากอุสัตว์ทั้งหลายให้ทำในสิ่งต่าง ๆ โดยไม่คำนึงถึงความผิดถูกชั่วดีประการใด นี้ ภาษาของศาสนาเรียกว่ากิเลส

เราเป็นชาวพุทธคือธรรม ธรรมเป็นเครื่องต้านทานกับกิเลสความเศร้าหมองมืดตื้อ และก่อไฟเผาไหม้สัตว์โลกให้พินาศลึบหายเป็นลำดับลำดับมา จึงต้องได้ใช้ธรรมเป็น เครื่องบังคับ เป็นเครื่องต้านทานกัน ไม่มีธรรมย่อมลำบากแก่การครองตัว การครองชีพ และการอยู่ด้วยกัน ธรรมจึงเป็นสิ่งจำเป็นมากที่พี่น้องทั้งหลายจะต้องนำมาปฏิบัติ

คำว่าธรรมเบื้องต้นได้แก่สติธรรม ให้มีความระลึกตัวอยู่เสมอ อย่าลืมเนื้อลืมตัวว่า มียศถาบรรดาศักดิ์ มีฐานะสูงต่ำ เกิดในชั้นนี้วรรณะนี้ ทำให้เยอหยิ่งจองหองภายในจิตใจ นี้เรียกว่ากิเลสตัวคะนองได้เริ่มออกทำลายตัวเองแล้ว แทนที่จะเป็นการยอตัวเองแล้วก็ กระทบกระเทือนแก่ผู้อื่น นี่ท่านเรียกว่ากิเลสเครื่องเป็นภัย

ขอชี้แจงให้พี่น้องทั้งหลายทราบก่อนว่า คำว่าธรรมนั้นหมายความว่าอย่างไร เราถือ พระพุทธศาสนาเรียกว่าเป็นลูกชาวพุทธหรือเป็นชาวพุทธ พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ นั้นท่านเป็นอย่างไร ต้นเหตุหรือหลักใหญ่โตที่เป็นที่ยึดของพี่น้องชาวพุทธเรา ได้แก่ ๓ รัตนะ แปลว่า แก้วสามดวง คือพระพุทธเจ้า ๑ พระธรรม ๑ พระสงฆ์ ๑ นี้ที่เราทั้งหลายได้ ยึดเป็นสรณะ เมื่อสักครู่นี้ก็ได้พร้อมกันกล่าวระลึกถึงท่าน พุทธ ธรรม สงฆ์ สรณ คัจฉา มิ พึงจบลง แต่ส่วนมากมักจะไม่ทราบว่า ธรรมนี้คืออะไร เราก็ทราบแต่เพียงว่าธรรม ๆ ตามความจดจำที่ได้ยินได้ฟังมา

คำว่าธรรม ๆ นี้ เป็นหลักธรรมชาติที่มีอยู่กับโลกนี้มานานแสนนานตั้งกัปตั้งกัลป์ จนไม่อาจทราบได้ว่าธรรมนี้เกิดขึ้นมาแต่เมื่อไร เช่นเดียวกับกิเลสซึ่งเป็นข้าศึกศัตรูต่อ ธรรมนี้ก็เกิดมานานแสนนาน ไม่ทราบว่าเกิดมาตั้งแต่เมื่อไรเช่นเดียวกัน ทั้งสองประเภทนี้ เป็นคู่แข่งกัน เป็นคู่ปล้ำกัน ธรรมจึงเป็นเครื่องต้านทานสิ่งเหล่านี้ซึ่งเป็นข้าศึกมาเป็น ลำดับ เพราะฉะนั้นพระพุทธเจ้าจึงมาตรัสรู้ธรรมครั้งละองค์ ๆ เรื่อย ถ้ายทอดกันมา จนกระทั่งถึงบัดนี้

ที่นี้คำว่าธรรมแท้นั้นหมายถึงธรรมธาตุ ท่านเรียกได้ ๓ ประเภท มหาวิมุตติมหา นิพพาน ได้แก่ผู้ที่สิ้นกิเลสแล้ว เช่น พระพุทธเจ้า พระปัจเจกพุทธเจ้า พระอรหันต์ท่าน จิต

หลุดพ้นจากกิเลสเครื่องจองจำทั้งหลายแล้ว ก้าวเข้าสู่มหาวิมุตติมหานิพพาน นี้เรียกว่าก้าวเข้าสู่มหาวิมุตติมหานิพพาน รวมยอดแห่งมหาวิมุตติมหานิพพานนั้นได้แก่ธรรมาตุ ธรรมาตุนี้แลที่มีอยู่ประจำโลกโดยสมบูรณ์ พระพุทธเจ้าทั้งหลายตรัสรู้แล้ว พระทัยและใจที่บริสุทธิ์นั้นก็ไหลเข้าสู่จุดใหญ่ ได้แก่ธรรมาตุ ๆ ท่านผู้ใดตรัสรู้ท่านผู้ใดบรรลุธรรมถึงขั้นวิมุตติหลุดพ้นแล้ว จิตก้าวเข้าสู่ธรรมาตุนี้ด้วยกันทั้งนั้น ธรรมาตุนี้แลถ้าหากว่าเราจะแยกเป็นสมมุติออกมาก็เรียกว่า เป็นที่รวมแห่งพระจิตและจิตของท่านผู้บริสุทธิ์ล้วน ๆ รวมตัวเข้าไป จึงเรียกว่าธรรมาตุ

เช่นเดียวกับแม่น้ำสายต่าง ๆ ที่ไหลมาจากทุกทิศทุกทางรวมลงในมหาสมุทรแห่งเดียว เมื่อก้าวเข้าถึงมหาสมุทรแล้ว คำว่าแม่น้ำสายนั้นสายนี้ก็หมดความหมายไปตาม ๆ กัน ไปมีความหมายอยู่ที่มหาสมุทรทะเลหลวงแห่งเดียวเท่านั้น นี่เรื่องจิตของท่านผู้บำเพ็ญคุณงามความดีเข้ามาเป็นลำดับลำดับ ดังพี่น้องชาวพุทธเราบำเพ็ญบารมีความดีอยู่เวลานี้ ก็เท่ากับแม่น้ำสายต่าง ๆ ซึ่งกำลังไหลเข้าไปสู่มหาวิมุตติมหานิพพาน ใครมีอำนาจวาสนามากน้อยเพียงไร ก็เท่ากับน้ำไหลไหลเข้าไป ๆ สู่มหาสมุทรทะเลหลวงไหลเข้าเพียงนั้น จนกระทั่งไปถึงขั้นวิสุทธิวิมุตติพระนิพพาน นับตั้งแต่พระพุทธเจ้า พระอรหันต์ลงมา จนกระทั่งถึงท่านผู้บำเพ็ญบารมีแก่กล้าแล้วก็เข้าสู่จุดเดียวกัน จากนั้นแล้วก็เรียกว่าเข้าสู่มหาวิมุตติมหานิพพาน

จากคำเป็นความรวมยอดจริง ๆ โดยไม่ระบุชื่อนามของผู้หนึ่งผู้ใดเลยนั้น ก็เรียกว่าเป็นธรรมาตุ จิตที่บริสุทธิ์ล้วน ๆ แล้วยังไหลเข้าไปสู่จุดเดียวกันเป็นธรรมาตุ ธรรมาตุนี้แลเป็นธรรมชาติที่มีมาตั้งแต่อดีตตั้งแต่กาลไหน ๆ ที่เรียกว่าธรรมมีอยู่ ๆ คือธรรมาตุนี้แลไม่ใช่ธรรมมีอยู่เฉย ๆ โดยความคาดความเดา เป็นความมีความจริงแห่งธรรมอย่างนี้มาตั้งแต่เดิม

เราระลึกถึงพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ ก็เข้าสู่จุดแห่งธรรมาตุนี้เช่นเดียวกัน เพราะฉะนั้นชาวพุทธเราที่เกิดมาได้พบพระพุทธศาสนา ได้เคารพนับถือ ได้สร้างคุณงามความดี ด้วยการให้ทาน รักษาศีล เจริญเมตตาภาวนา ละชั่วทำดี ก็ชื่อว่าเป็นผู้ก้าวเดินไปตามสายทางเพื่อความหลุดพ้น ได้แก่วิมุตติพระนิพพานและธรรมาตุนี้ด้วยกัน เราระลึกถึงพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ เราเป็นชาวพุทธจึงไม่ผิดหวัง ถูกตามจุดที่หมาย นี่ละธรรมาตุ เรียกว่าเป็นธรรมยืนตัว เป็นธรรมรับรองโลกสงสารให้ได้มีความสงบร่มเย็นออกมาจากธรรมาตุนี้ทั้งนั้น

เราเป็นชาวพุทธขอให้ได้ปรับปรุงตัวเอง อย่าลืมนั่นลืมนตัวให้กิเลสลาภกิเลสสูญไปเสียทุกแห่งทุกมุม ทุกอากัปภิกิริยา อย่างนี้ไม่สมควรเลย เราเป็นชาวพุทธต้องมีพุทธติดแนบกับหัวใจของเรา คำว่าพุทธติดแนบในหัวใจของเรานั้น เรียกว่าสติธรรม ปัญญาธรรม มีความ

ระลึกถึงความผิดถูกชั่วช้าของตนอยู่เสมอ ก่อนที่จะเคลื่อนไหวในหน้าที่การงานหรือประพฤติดัวไปในแง่ใดมุมใด ให้มีสติระลึกอยู่เสมอนี้ชื่อว่าเราเป็นชาวพุทธ จะไม่หลวมตัวออกไปสู่ทางชั่วอย่างง่ายดาย

เพราะเวลานี้คลื่นของกิเลสนั้น รู้สึกว่าหนาแน่นเข้าเป็นลำดับในชาวพุทธของเรา แทบจะไม่ปรากฏขึ้นมาเลยว่าชาวพุทธที่แท้จริงคืออะไร มองไปแล้วเห็นแต่กิเลสคลุมทัวสรรพากร่างกายจิตใจของชาวพุทธเรา มีกิริยาที่แสดงออกให้มีความผาดโผนโจนทะยานไปตามกิเลส เช่น ความโลภ นี่ก็เป็นกิเลสประเภทที่เป็นภัยอย่างมาก เราก็พอใจโลภ ความพอใจโลภก็คือความพอใจไปตามกิเลสซึ่งเป็นตัวภัย แล้วก็ย้อนมากลับเป็นภัยต่อเรานั้นแล

พระพุทธเจ้าท่านทรงดำหนิว่า โลกคตินา ความโลภเป็นไฟเผาไหม้จิตใจของสัตว์โลก โทสคตินา ความโกรธ ความฉุนเฉียว เป็นพินเป็นไฟเผาไหม้สัตว์โลก และเผาไหม้ตนเองก่อนที่จะกระจายไปเผาไหม้ผู้อื่น ราคคตินา ไฟคือราคะตัณหาเผาไหม้ภายในจิตใจ ให้ติดให้ดินรนกระวนกระวายหาความอึดพ้อไม่ได้ แล้วก็สาดกระจายไปตามที่ต่าง ๆ เป็นเรื่องราคะตัณหาเป็นไฟเผาโลกไปหมด นีธรรมท่านแสดงว่าสิ่งเหล่านี้เป็นไฟ แต่สิ่งเหล่านี้กลับมาเป็นสรวงของพวกเรา กลายเป็นความพืงเป็นพืงตายกันด้วยความโลภ ความโกรธ ราคะตัณหา ไปแทบจะหมดสิ้นเสียแล้วเวลานี้ ชาวพุทธของเราจึงเป็นที่น่าวิตกมาก

หลวงตาต้องขออภัยอย่างยิ่งที่นำธรรมมาแสดงต่อพี่น้องทั้งหลาย รู้สึกจะผิดแปลกจากพระทั้งหลายที่ท่านแสดงอยู่มาก เพราะเราเป็นพระป่า พระพุทธเจ้าพาเรียนธรรมก็เรียนในป่า เวลาปรากฏรู้ขึ้นมาก็รู้ในป่า เราไม่อยากพูดว่ามักจะรู้ในป่า บอกตรง ๆ เลี้ยวรู้ในป่า เมื่อรู้สิ่งทั้งหลายตามความเป็นจริงแล้ว ก็ยอมนำธรรมนั้นออกมาแสดงตามความเป็นจริงไม่อ้อมค้อม สิ่งใดที่ผิดบอกว่าผิด สิ่งใดที่ถูกบอกว่าถูก นี้เรียกว่าภาษาธรรม คือพูดอย่างตรงไปตรงมา เป็นภาษาธรรมและเป็นภาษาที่สะอาดที่สุด

ภาษาธรรมแสดงออกไปสถานที่ใด เป็นเหมือนกับน้ำที่สะอาดชำระล้างสิ่งสกปรกซึ่งเต็มอยู่ในหัวใจ กาย วาจา ของสัตว์ทั้งหลายเป็นลำดับลำดับไป นี้เรียกว่าธรรม จึงต้องแสดงไปตามหลักความจริง แสดงหลบ ๆ หลีก ๆ นั้นเป็นเรื่องของกิเลส การแสดงไปถึงจุดความโหดร้ายทารุณ ความสกปรกของกิเลส แสดงไม่ได้ก็แสดงว่ากลัวกิเลส ธรรมกลัวกิเลสก็ปราบกิเลสไม่ได้ ต้องนำธรรมที่เหนือกิเลสแล้วมาปราบ สกปรกตรงไหนก็แสดงตามความเป็นจริง ไม่ตีตรงไหนต้องชำระล้างกันตรงจุดนั้น

เพราะฉะนั้นการแสดงธรรมจึงแสดงตามหลักแห่งความเป็นจริง อย่างที่โลกทั้งหลายเป็นกันอยู่เวลานี้ เฉพาะอย่างยิ่งชาวพุทธของเรา รู้สึกจะห่างเหินต่อศาสนาเป็นอย่างมาก แทบจะไม่ปรากฏในตัวของคุณคชชาวพุทธเราเลยเวลานี้ เพราะกิริยาความ

เคลื่อนไหวต่าง ๆ ที่แสดงออกมานั้น ล้วนแต่เป็นเรื่องของกิเลสความสกปรกโสภณผลักดัน ออกมาให้กระจายออก ทั้งเขาทั้งเราเป็นสภาพเดียวกัน ซึ่งล้วนแล้วตั้งแต่ความสกปรก แต่ กิเลสมันเสกสรรปั้นยอว่าเป็นความดีความชอบ เป็นสิ่งที่น่าสรรเสริญเยินยอ ต่างคนจึงต่าง พอใจในกิริยาประเภทที่ทำคนให้สกปรกและเกิดความทุกข์ร้อนนั้นเรื่อยมา และนับวันที่จะ ส่งเสริมกันมากขึ้นทุกวัน ๆ ศาสนาเลยจะไม่มีในชาวพุทธของเรา

จึงได้มาเผด็จหรือเตือนพี่น้องทั้งหลายให้ทราบตามหลักความเป็นจริง ซึ่งเราก็เคย ปฏิบัติมาอย่างนี้ กิเลสเหล่านี้เราเคยพืดเคยเหวี่ยงกันมาแล้วตั้งแต่เวลาปฏิบัติ ขึ้นเวทีพืด กันมาเต็มเหนี่ยว ความโลภ ความโกรธ ราคะตัณหา นี่เป็นตัวพืดตัวไฟ เฉพาะอย่างยิ่ง ราคะตัณหาเป็นมหากษัยอย่างยิ่ง นี่ก็เคยพืดกันแล้วบนเวที คือในป่าในเขาลำเนาไพร หัวใจ เป็นเวที กิเลสกับธรรมเป็นข้าศึกกันต่อยกันบนเวทีคือหัวใจดวงนั้น จนได้ขาดสะบั้นลงจาก จิตใจไม่มีสิ่งใดเหลือเลย แล้วก็ได้ทราบชัดเจนว่ากิเลสประเภทใดที่ก่อความเดือดร้อน วุ่นวายให้แก่โลกมากที่สุด คือตัวใจ เมื่อจับได้ตามเรื่องที่ผ่านมาบนเวทีแล้วก็ทราบได้ ชัดเจน จึงได้นำสิ่งเหล่านี้มาแสดงให้เห็นพี่น้องทั้งหลายทราบ แม้ไม่ได้ทุกกระเปียดก็ตาม ก็ ขอให้ได้แบบลูกศิษย์ที่มีครูก็ยังมีดี

ให้มีธรรมเป็นเครื่องกำกับรักษา อย่าให้กิเลสทั้งหลายเหล่านี้ผาดโผนโจนทะยาน บีบบังคับสัตว์โลก เฉพาะอย่างยิ่งชาวพุทธเราให้ลุ่มระนาวไปตาม ๆ กัน โดยไม่มีการต่อสู้ อย่างนี้ไม่สมควรอย่างยิ่ง จึงขอให้พี่น้องทั้งหลายได้ระลึกถึงธรรม สติธรรม ทำความระลึก รู้ตัวอยู่เสมอ เวลาความโลภเกิดขึ้น เกิดขึ้นมาก ๆ เราอย่าหลงตามมันถ่ายเดียว เพราะ ความโลภนี่แลหลักธรรมชาติแท้จะพาคนให้ลุ่มจม ไม่ใช่ความโลภจะพาคนให้เป็นเศรษฐี กุฎุมพี เป็นผู้ที่มีชื่อเสียงเพราะความโลภ ความโลภความทะเยอทะยานแบบลุ่มเนื้อลุ่มตัว นั้นเป็นเรื่องของกิเลสล้วน ๆ จึงต้องมีธรรมเป็นเครื่องยับยั้งเอาไว้ อย่าให้โลภเลยเถิด จะเป็นเรื่องของกิเลสคือไฟเผาตัวตลอดไป

ความโลภกับความหวังย่อมมาตามกัน โลภอยากได้ อยากได้มากเท่าไรยิ่งสร้าง ความหวังให้มากขึ้นเพียงนั้น ๆ แล้วก็ติดก็ติดตามความทะเยอทะยานความหวังนั้นให้ สมใจ ๆ เมื่อได้สมใจบ้างก็มีความยินดีเพียงแค่นั้น เหมือนกับฟ้าแลบ จากนั้นความ ผิดหวังความไม่สมใจก็ปรากฏขึ้นเผาตัวของเราทั้งวันทั้งคืน นี่คือผลของกิเลสอันเป็นความ โลภไม่มีประมาณเผาเราได้อย่างนี้ พระพุทธเจ้าท่านจึงสอนว่า ความโลภนี่แลทำให้ พินาศฉิบหายได้ ถ้าไม่มีธรรมเป็นเครื่องยับยั้ง เพราะฉะนั้นเราเป็นชาวพุทธขอให้ยับยั้ง ความโลภอย่าให้เลยเถิดเลยแดน

คนไม่ตายโลกได้ด้วยกัน คือความอยาก ความอยากในขอบเขตแห่งธรรมเป็น ประการหนึ่ง ไม่เสียคน เป็นธรรมดาของคนมีชีวิตและมีหัวใจย่อมมีความอยาก แต่ความ

อยากที่เลยเถิดของธรรมนี้ไปแล้วเรียกว่าข้าศึก คือศัตรู ได้แกกิลเลส ให้พากันระมัดระวัง อันนี้เป็นอันหนึ่ง

ราคะตัณหา นี่เป็นตัณหาสำคัญมากที่สุด เวลานี้กำลังสร้างร่วมสร้างถนอมบ้านเต็ม เมือง เต็มครอบครัวเหี้ยเรือ่น ไปสถานที่ใดมีแต่กิลเลสราคะตัณหาสร้างร่วมสร้างถนอมบ้านเต็ม ไปหมด ในครอบครัวเหี้ยเรือ่นสามภรรยาที่อยู่สนิทติดกันไม่ได้ มีความระแวงแคลงใจ เพราะสร้างร่วมสร้างถนอมมาปะกัน ผัวออกไปนอกบ้าน ก็ไปหาแฟนหาผู้หญิงกาฝากเข้ามา เผาเมียของตน เมียออกไปนอกบ้านก็ไปหาชายหนุ่มชายกาฝากชายเป็นพิษเป็นภัยมาเผา ผัวของตน นี่เพราะอำนาจแห่งราคะตัณหาไม่มีคำว่าพอ ๆ เหมือนไฟได้เชื้อ ไฟไม่เคยอึด พอในเชื้อฉันทิด ราคะตัณหาความติดความตั้งความอยากความทะเยอทะยานในกามกิลเลสทั้งหลาย ก็ไม่มีความอึดพอเช่นนั้นเหมือนกัน

พระพุทธเจ้าท่านจึงสอนให้มีธรรม ต้องมีธรรมเป็นขั้น ๆ บังคับราคะตัณหาให้ตามขั้นตามภูมิของมัน คำว่าขั้นว่าภูมิของกิลเลสตัณหา นั้น หมายถึงเวลามันแสดงความอยาก ผาดโผนโจนทะยาน ราคะตัณหามันพาดิตพาดิ้น ให้เอาธรรม เฉพาะอย่างยิ่ง กามเมสุ มิจฉาจาร บิบบังคับเอาไว้อย่าให้มันติดมันตั้งจนเกินเหตุเกินผล ให้อยู่ในกรอบแห่งความพอดี ธรรมท่านระงับไว้ให้อยู่ในความพอดี เช่น สามีกี่ให้มีเมียเพียงคนเดียว จำไว้ให้ดี ภรรยาก็ให้มีผัวเพียงคนเดียว นี่เป็นเครื่องบรรเทาทุกข์เวลาราคะตัณหามันหิวมันโหยมันติดมันตั้ง

ให้มีผู้มีเมียเป็นเครื่องบรรเทาเพียงเท่านั้น อย่าให้เลยเถิดจากนี้ไปจะก่อไฟเผาทั้งผัวทั้งเมีย เผาทั้งครอบครัวเหี้ยเรือ่น ทุกคนทุกผัวทุกเมียทุกครอบครัวเหี้ยเรือ่น เต็มบ้านเต็มเมืองเต็มโลกเต็มสงสาร เฉพาะอย่างยิ่งชาวไทยเราจึงเป็นชาวพุทธด้วยแล้วก็เผาทั้งเมืองไทย ถ้าปล่อยให้ราคะตัณหาที่ลุกลามออกไปนอกเตาคือศีลธรรมแล้วจะเป็นอย่างนั้น

ธรรมของพระพุทธเจ้าเป็นธรรมที่แคล้วคลาดปลอดภัย เมื่อนำมาปฏิบัติไม่มีความเสียหายแต่อย่างใด ผัวกับเมียอยู่ด้วยกันเป็นผาสูก ฟุ้งเป็นฟุ้งตาย ผากเป็นผากตาย มีความอบอุ่น มีฝั่งมีฝาท่อกันได้ตลอดไป เมื่อมีศีลข้อนี้เข้าบังคับไว้แล้วจะเป็นไฟอยู่ภายในเตา หุงต้มแกงใช้แสงสว่างอยู่ด้วยความสะอาดสบาย นอนตาหลับสนิท นี่คือธรรมคุ้มครองเอาไว้ให้สามภรรยาอยู่ด้วยกันเป็นความอบอุ่น จนกระทั่งวันสิ้นซากวายนมได้ เพราะศีลธรรมเป็นเครื่องบังคับเอาไว้ ถ้าปราศจากศีลธรรมข้อนี้เสียเมื่อไรแล้ว กิลเลสราคะตัณหา นี้จะพาเตลิดเปิดเปิงไม่มีฝั่งมีฝา แม่น้ำมหาสมุทรก็สู้น้ำแห่งราคะตัณหาไม่ได้

ดังท่านแสดงไว้ในบาลีว่า นตฺถิ ตณฺหาสมานฺที แม่น้ำมหาสมุทรทะเลหลวง ทั้งความกว้างความลึก ทั้งจำนวนมากของแม่น้ำเหล่านั้น สู้อันหาไม่ได้ ตันหาญังมาก

ยิ่งกว่านั้นเป็นไหน ๆ นี่ละคำว่าตัณหาเรียกว่าน้ำล้นฝั่ง คือตัณหา เมื่อมีความทะเยอทะยานมากเท่าไร ยิ่งสร้างความทุกข์ความทรมานให้แก่เรามากเท่านั้น

เวลานี้ชาวพุทธเรามักจะส่งเสริมเรื่องนี้กันเป็นอย่างมาก คำว่าพุทธศาสนาแทบว่าจะไม่มีเลย เพราะความเห็นดีเห็นชอบสรรเสริญเยินยอยกย่องชมเชยราคะตัณหานี้เป็นอย่างมาก การอยู่ก็อยู่เพื่อตัณหาประเภทนี้ การกินก็กินเพื่อราคะตัณหาประเภทนี้เป็นผู้ชักผู้จูงไป การใช้การสอยทุกสิ่งทุกอย่างก็ให้เป็นไปตามราคะตัณหา ชอบตั้งแต่ความสุข ๆ งาม ๆ ซึ่งเป็นการทำลายทรัพย์สินสมบัติเงินทองและจิตใจของเราให้เสียไปเป็นลำดับลำดับ ก็เพราะราคะตัณหา จึงต้องมีธรรมเป็นทานบใหญ่ กันแม่น้ำมหาสมุทรทะเลหลวงคือราคะตัณหาไว้ให้อยู่ในความพอดี ไม่มีสิ่งใดมากเกินทางหวงห้ามหรือต้านทานมันได้นอกจากธรรมเท่านั้น

เราเป็นชาวพุทธขอให้พี่น้องทั้งหลายได้เน้นหนักในธรรมข้อนี้ให้มาก เวลานี้กำลังลูกกลมใหม่ไปทุกแห่งทุกหน ดูแล้วเราสลดใจจริง ๆ หลวงตาบัวมาแสดงธรรมให้พี่น้องทั้งหลายนี้ เอาธรรมล้วน ๆ มาแสดงด้วยความเมตตาสงสาร ไม่ได้อุตรีมาชู่คนนั้นมาชู่คนนี้ ธรรมเป็นของกลาง จุดใดที่มีปุ้มมาก ๆ มันคงอมาก นายช่างฉากเขาก็ฉากปุ้มนั้นให้หนักมือ ปุ้มไหนที่มันคงอมาก จุดไหนคงอมากธรรมก็ตกลงในจุดนั้น เช่นเวลานี้จุดราคะตัณหารู้สึกจะเลยเถิดเลยแดนไปแล้ว ถือว่าเป็นเกียรติ ถือว่าเป็นความดีความชอบ

ดีทุกอย่างถ้าราคะตัณหาได้ออกหน้าตรงไหนแล้ว ยิ่งให้มีเมียสิบคนก็ยังจะดีไปเรื่อย ๆ เป็นผู้มีหน้ามีตา คนทั้งหลายผู้ชายทั้งหลายเขามีเมียเพียงคนเดียว เรามีถึงสิบคน ถ้าได้ยี่สิบคนยังจะแข่งเขาไปได้อีก นี่เห็นไหมราคะตัณหาหลอกคนให้เป็นฟินเป็นไฟ ให้เป็นบ้าสติ ร้อน ๆ เมียแนบอยู่ข้างหลังไม่มอง จะมองแต่หญิงสาว ๆ เดินผ่านหน้ามานี้ ตาจดจ้องมองดู ไม่มีตาใดแหลมคมยิ่งกว่าตาของกิเลสตัณหาที่มองหาเหยื่อ ตาผู้ชายเหมือนกัน ตาผู้หญิงเหมือนกัน เพราะจิตนั้นคือกิเลสตัณหาราคะนี้มันผลัดดันออกมา ให้ดูให้มองให้ฟังให้สนใจเป็นลำดับลำดับมา เพราะฉะนั้นกับสิ่งเหล่านี้จึงมีความสนใจเป็นอย่างมาก เพราะพลังของราคะตัณหารุนแรง จึงต้องได้อาศัยธรรมะเป็นเครื่องสกัดสกัดกันเอาไว้ไม่อย่างนั้นฉิบหายได้จริง ๆ

เราอย่าเข้าใจว่าคนมีความรู้สูงความรู้ต่ำ คนมีฐานะมั่งมีศรีสุขขนาดไหน จะระงับราคะตัณหาซึ่งก่อไฟก่อไฟเผาตนนี้ได้เลย ไม่มีทางใดที่จะระงับมันได้ ยิ่งได้ยศถาบรรดาศักดิ์สูงเท่าไรยิ่งเป็นการเสริมกิเลสตัณหาให้มากขึ้น ให้เยอหยิ่งจองหอง ที่แรกก็มีเมียเพียงคนเดียว ออกไปทำงานเราเป็นข้าราชการงานเมืองมียศถาบรรดาศักดิ์สูงเท่าไร ไปที่ไหนโอ้อ่า ๆ แต่งเนื้อแต่งตัวแบบเทวดาอินทร์พรหมสู้ไม่ได้ นี่คือแต่งเนื้อ

แต่งตัวเพื่อกิเลสตัณหา ด้วยอำนาจของกิเลสตัณหา พองตัวไปเรื่อย ๆ เห็นไหมกิเลสพองตัว

มันอยู่กับเราทุกคนนี้แหละให้ดูเอา เราอย่าไปดูกิเลสตัณหาเมืองฟ้าเมืองสวรรค์ เมืองนรกอบเวจีที่ไหน ที่นั่นไม่ได้สร้างพื้นสร้างไฟให้เรา แต่กิเลสตัณหาความไม่มีวันอึดพอนี้อยู่กับหัวใจของเรา มันสร้างขึ้นมาได้ทุกแบบขึ้นชื่อว่ากิเลสตัณหา มันพาพองตัวได้ ลืมตัวได้ สร้างได้ทำได้ทุกอย่าง ความทุจริตผิดมนุษย์ ความสกปรกโสภณในหน้าที่การงานต่าง ๆ นี้ล้วนแล้วตั้งแต่อำนาจของราคะตัณหา มันให้ลืมนบุญลืมนบาปไปหมด ให้เราทำได้ นี่ละอำนาจของราคะตัณหา มันรุนแรง ทำคนให้ตาบอดหูหนวก เรียนมามากน้อยเท่าไรความรู้ไม่มีความหมาย กิเลสตัวราคะตัณหาเป็นต้นมันเอาไปถลุงเสียหมด

โลกเราเฉพาะอย่างยิ่งเมืองไทยเรานี้ ไปเรียนเมืองนอกเมืองนาทวีปไหนประเทศใด เรียนมามากขนาดไหน จนกระทั่งดอกเตอร์เลยดอกเตอร์ไปก็มี แต่ก็ไม่พ้นกิเลสตัณหาตัวราคะนี่เป็นสำคัญเอาไปเป็นเครื่องมือ ไปถลุงเสียจนได้ กลับมาบ้านมาเรือนต้องมาทะเลาะกับเมียของตัวนั้นแหละ ผู้หญิงก็ตัวเก่ง ไปที่ไหนผู้ชายเป็นของดีทั้งนั้น เป็นอาหารอันโอชะผู้ชายไปที่ไหนเห็นผู้หญิงเป็นอาหารอันโอชะ นี่คือกิเลสตัณหา มันไม่มีเมืองพอ อร่อยไปหมด เมียแนบอยู่ข้างหลังไม่มอง จะมองแต่สาว ๆ ทั้งนั้นแหละ ไปที่ไหนสาว ๆ มีอยู่ที่ไหนจะชอบจะมองจะสนใจ จากนั้นพอได้โอกาสนี้ก็ฉวยจับ ๆ ลิงร้อยตัวไม่ทัน ด้วยความรวดเร็วของราคะตัณหาแห่งคนประเภทนี้ ให้ระมัดระวัง

เอาธรรมเท่านั้นเข้าไปบังคับ อย่างอื่นบังคับไม่อยู่ เราเรียนความรู้วิชาสูงต่ำมากน้อยเพียงไร เรียนมาจากทวีปไหนก็เรียนมาเถอะ เป็นวิชาของกิเลสตัณหาของอวิชชาซึ่งเรียกว่าคลังกิเลสนี้ผลิตให้ทั้งนั้น ผลิตออกมาแล้วมันจะเอาไปไหน มันจะให้เหนือครูได้หรือ คือกิเลสเป็นครูในวิชาเหล่านี้ ครั้นเรียนมาแล้ววิชาทั้งหลายที่เรียนมาก็มาเป็นเครื่องมือของกิเลสเหล่านี้แหละให้เอาไปถลุงเสียหมด เพราะฉะนั้นความรู้วิชาที่เราเรียนมามากน้อยแทนที่จะเป็นประโยชน์แก่บ้านแก่เมืองแก่ตัวของตัว กลับเป็นพื้นเป็นไฟเผาไหม้ตัวเองมากขึ้นโดยลำดับ เพราะปราศจากศีลธรรม ศีลธรรมเข้าไปแตะไม่ได้กิเลสมันพองตัวนี้ละให้พากันระมัดระวัง

พี่น้องชาวไทยเราเวลานี้กำลังเป็นอย่างนี้อยู่มากมาย หลวงตาสงสารมาเทศนาว่าการ ด้วยความเป็นจริง ไม่ได้มาดูถูกเหยียดหยามพี่น้องชาวไทยทั้งหลาย เพราะเราเคยพึดกับกิเลสตัวนี้มาแล้ว ก่อนที่จะนำอันนี้มาแสดงเอากันอย่างเต็มเหนี่ยว กิเลสตัวใดก็ตามไม่ได้รุนแรงยิ่งกว่าราคะตัณหา ราคะตัณหาที่รุนแรงมากที่สุดก็เดียว เพราะเราจะฆ่ามัน บวชมาแล้วมีความมุ่งมั่นต่อมรรคผลนิพพาน เมื่อได้รับโอวาทอันถึงใจจากหลวงปู่มันแล้วก็ออกปฏิบัติ

พีดกับกิเลส เพื่อให้เป็นพระอรหันต์ในชาตินี้เท่านั้น นี่เป็นความมุ่งมั่นในจิตใจของเราที่ได้ฟังธรรมหลวงปู่กันอย่างถึงใจแล้วออกปฏิบัติพีดกับกิเลส

ตั้งแต่วันก้าวออกปฏิบัติถ้านักมวยแล้วก็ไม่ต้องมีกรรมการแยก ไม่ต้องมีการให้น้ำ ระหว่างกิเลสกับธรรมพีดกันบนหัวใจเราซึ่งเป็นเวทีอันยิ่งใหญ่ ถ้ากิเลสดีให้กิเลสอยู่บนเวทีคือหัวใจดวงนี้ ครองใจดวงนี้ต่อไป แล้วดวงใจดวงนี้ลงนรกอเวจีต่อไป ธรรมก็พีดถ้าธรรมเก่งก็พีดกิเลสนี้ให้ตกเวทีคือใจดวงนี้ แล้วครองบรมสุขวิมุตติพระนิพพานขึ้นมาที่ใจ นี่แบบสู้กันไม่ถอย ใครดีให้อยู่ ใครไม่ดีให้ตกเวที เอาถึงขนาดนั้น สละเป็นสละตายจริง ๆ

นี่เรียนให้พี่น้องทั้งหลายทราบวิธีการต่อสู้กับกิเลส ต้องมีบทหนักบทเบาสละชีวิตเลือดเนื้อไม่สนใจ ขอแต่ชัยชนะอย่างเดียวเท่านั้น เหมือนนักมวยเขาขึ้นต่อยกันบนเวที นี่ก็เวลาขึ้นต่อยกันบนเวทีแล้ว ชำศึกศัตรูที่หนักแน่นที่สุดได้แก่ราคะตัณหา ได้เห็นกันบนเวทีจึงได้นำมาแสดงให้พี่น้องทั้งหลายฟัง

ราคะตัณหาที่พิลึกพิลั่นมาก ผาดโผนโจนทะยานมาก วิธีการต่อสู้กับมันต้องได้ใช้หลายวิธีการ เอาจนกระทั่งบางทีนะต้องขอภัยด้วย คือกิเลสราคะตัณหามันเป็นตัวรุนแรงทางฝ่ายช้ำศึก ธรรมเป็นตัวรุนแรงทางฝ่ายแก้ฝ่ายถอดถอนฝ่ายปราบปรามกัน ชัดกันบางทีจนกายไหวก็มี คำว่ากายไหวคืออย่างไร คืออำนาจของสติปัญญาที่ทำงานต่อกิเลสรุนแรงถึงขนาดที่กายเราไหวก็มี รุนแรงขนาดนี้ละ กิเลสตัวนี้รุนแรงมาก ชัดกันไม่มีวันมีคืนมีปีมีเดือนเลย กิเลสตัวนี้สู้ตัวนี้ไม่ได้ เหนียวแน่นแก่นมันคงที่สุด และออกเร็วที่สุด เวลาออกแล้วไม่ยอมเข้าคอก ถ้าเป็นวัวออกได้แล้วไม่ยอมเข้าคอก คือราคะตัณหา

เช่นอย่างพวกเรานี้ออกไปนอกบ้านแล้วไม่มองหาลูกหาเมีย ไปหาหญิงคนอื่นเรื่อยไป พวกนี้พวกออกแล้วไม่ยอมเข้าบ้าน ผู้หญิงประเภทนี้ก็เหมือนกัน ประเภทราคะตัณหากล้ำ หมาเดือน ๙ เดือน ๑๒ ซึ่งกำลังคึกคะนองเต็มที่สู้ไม่ได้ ถ้าลงได้ออกจากบ้านแล้วไม่เข้าบ้าน จะชอกแซกชิกแซกหาเหยื่อตลอดไป ราคะตัณหาตัวนี้รุนแรงไม่รุนแรงให้พี่น้องทั้งหลายเอาไปชั่งดูตัวเอง อย่ามาตำหนิติเตียนคำพูดหลวงตาว่าหยาบโลน กิเลสตัวนี้หยาบโลนกับทุกคน มีอยู่กับทุกคน นอกจากไม่มีใครมาแสดงก็เหมือนกับว่ากิเลสตัวนี้เป็นเทวดาไป ความจริงก็คือเทวดาทัดกัดหัวดับหัวปอดคนอยู่ในทุกครอบครัว ไม่ว่าวิชาความรู้ฐานะสูงต่ำประการใดต้านทานได้ กิเลสตัวนี้จะกัดดับกัดปอดอยู่ตลอดเวลา นี่คือความจริงของกิเลสตัวนี้ที่มันหยาบโลนและสกปรกที่สุด

เพราะฉะนั้นจึงได้นำเรื่องมันมาชี้แจงให้พี่น้องทั้งหลายได้ทราบว่า พีดกับกิเลสตัวนี้รุนแรงมากทีเดียว เอาจนกระทั่ง เอา ใครดีอยู่ที่ใครไม่ดีพังตกเวที สุดท้ายก็กิเลสตัวนี้พัง ตกเวที กิเลสตัวนี้เป็นตัวที่รักก็รักมากที่สุด ชอบมากที่สุด ให้ความทุกข์แก่โลกก็ให้มากที่สุด

คือตัวนี้ ความกดอ้วนมากที่สุดรวมมาอยู่ตัวราคะตัณหาทั้งนี้ พอพาดกิเลสคือราคะ ตัณหาขาดสะบันลงไปจากใจ เป็นประหนึ่งเหมือนฟ้าดินถล่มในชั้นแรก ชั้นแรกคือกาม ราคะ ราคะตัณหาเป็นตัวที่มีโทษที่หนักและโลกก็ชอบที่สุดคือตัวนี้ เป็นตัวกดอ้วนได้มากที่สุด เมื่อพังลงจากจิตใจแล้วปรากฏว่าจิตนี้ดีขึ้น ประหนึ่งว่าฟ้าดินถล่ม เป็นชั้นหนึ่งแห่ง การชนะในการบำเพ็ญจิตใจหรือต่อสู้กับกิเลส

จากนั้นไปก็ไม่เห็นมีอะไร พอราคะตัณหาขาดสะบันลงไปจากใจแล้ว โลกนี้เหมือน บ้านร้างเมืองร้าง ทั้ง ๆ ที่คนเต็มเกลื่อนอยู่แผ่นดินนี้เหมือนดั้งเดิมนั่นแล แต่ประหนึ่งว่า เหมือนบ้านร้างเมืองร้าง เพราะไม่มีอะไรเป็นนักเลงโต เป็นข้าศึกศัตรู ก่อกรรมทำชั่ว อาละวาดต่อกันทั่วโลกดินแดน เหมือนราคะตัวนี้ซึ่งเป็นนักเลงโต เมื่อตัวนี้ได้ราบลงไปจาก จิตใจแล้ว คนจะมีอยู่มากมายก็ตามแต่ก็เหมือนบ้านร้าง เพราะมีแต่คนมีสมบัติผู้ดี มีธรรม มีธรรม มีเหตุมีผลเป็นเครื่องประพุดติ บ้านเมืองก็สงบร่มเย็น ไม่มีประเภทราคะตัณหา น้ำ ล้นฝั่งนี้เป็นนักเลงโตเผาไหม้บ้านเมืองอย่างแต่ก่อน

จิตดวงนี้ก็เหมือนกัน เมื่อเวลาได้พาดกันขาดสะบันลงไปแล้ว โลกนี้ว่างไปหมดเลย จึงได้ออกอุทานว่า โอ ขนาดนี้เที่ยวเหรอกิเลสตัณหาประเภทนี้หนักขนาดนั้นเที่ยวเหรอก พออันนี้หลุดลอยไปเท่านั้นจิตตึงตึงขึ้นเลยทีเดียว เบาหวิว ๆ เลยไม่มีอะไรกดอ้วน มีตัว เดียวนี้เท่านั้นที่กดอ้วนมากที่สุด ไม่มีอิริยาบถ ยืนเดินนั่งนอนมีแต่เรื่องครุ่นเรื่องคิดเรื่อง กิเลสตัณหาบีบคั้นหัวใจตลอดเวลา ไม่มีคำว่าชาติชั้นวรรณะ กิเลสตัวนี้ไม่กลัวใคร กลัว แต่ธรรมเท่านั้น เมื่อธรรมได้ปราบมันให้อยู่ในเงื้อมมือเรียบร้อยแล้ว เราก็ได้เห็นความ สว่างกระจ่างแจ้ง เห็นคุณค่าแห่งการฆ่ามันได้ประจักษ์ใจของเรา ปรากฏว่าโลกนี้ว่างไป หมดเลย

นั่นละคือกิเลสตัวนี้แลมันสร้างโลกสงสารให้มีมืดมิดปิดตา มองหากันไม่เห็น เพราะ ปัญญาไม่มี ปัญญากิเลสตัวนี้เอาไปใช้เสียหมดให้มีมืดมิดปิดตา แล้วก่อไฟเผาทั้งตลอดเวลา นี้ละเราจึงได้นำโทษของมันมาแสดงให้พี่น้องทั้งหลายฟัง เราไปแสดงในสถานที่ใดยังไม่ เคยแสดงกิเลสตัวนี้อ่างชัดเจนเหมือนวันนี้ วันนี้แสดงให้พี่น้องชาวไทยทั้งหลายเราได้ฟัง อย่างถึงใจ เพราะเป็นชาวพุทธ ขอให้อยู่ในขอบเขตแห่งศีลแห่งธรรม

ธรรมนี้แลเป็นเครื่องปราบปรามกิเลส เราได้ปราบปรามมาแล้วเห็นประจักษ์ ด้วย อำนาจแห่งความเข้มแข็ง ความเอาเป็นเอาตายเข้าสู่ ขึ้นบนเวทีแล้วไม่มีกรรมการแยก นี้ เรียกว่าชัดกัน ชัดถึงขนาดนั้นเที่ยว การให้น้ำไม่มี เรียกว่า เอา ใครดีให้อยู่ ใครไม่ดีให้ตก เวทีเลย ไม่มีกรรมการแยก ไม่มีการให้น้ำ มันจะยืนเวลาตายระหว่างกิเลสกับธรรมพัดกัน บนหัวใจ เอาถึงขนาดนั้น

บางทีถึงขั้นจะสลบไสลก็มี เพราะหนักมากในการประกอบความพากเพียร ในชีวิตของหลวงตานี้ไม่มีงานใดที่ผ่านมาในชีวิตนี้ ว่าจะเป็งานที่หนักหน่วงถ่วงจิตใจ ได้รับความทุกข์ความทรมานมากยิ่งขึ้นกว่างานฆ่ากิเลส งานฆ่ากิเลสนี้เป็นงานที่หนักมากที่สุด ในบรรดากิเลสทั้งหลาย กามกิเลสราคะตัณหาเป็นตัวที่ฆ่ายากมากที่สุด ต้องสละเป็นสละตายใส่กัน ถึงได้ขาดสะบั้นลงจากหัวใจ แล้วก็เห็นคุณค่าแห่งธรรม นี่ละธรรมท่านปราบได้อย่างนี้

ไม่ใช่ธรรมว่าปาว ๆ อยู่ในตำรับตำรา เรียนได้ก็ประโยค ๆ คัมภีร์นั้นคัมภีร์นี้ จบพระไตรปิฎก ได้แต่ความจำมาไอ้อวดลมปากกันเฉย ๆ ไม่เห็นเกิดประโยชน์อะไร เรียนได้เพียงแต่ความจำ ใครเรียนใครก็เรียนได้ ผู้หญิงเรียนได้ ผู้ชายเรียนได้ เด็กเรียนได้ ผู้ใหญ่เรียนได้ ทั้งวิชาธรรมและวิชาทางโลก เพราะความจำเฉย ๆ แต่ภาคปฏิบัติมันสำคัญ เวลาจะแก้กิเลสมันซี เรียนเรื่องของกิเลสชื่อของกิเลสนามของกิเลสเฉย ๆ ใครก็เรียนได้ แต่วิธีแก้กิเลสไม่สนใจแก้กัน

ผู้ที่ทำความทุกข์ให้แก่เรา ก็คือกิเลสที่ฝังอยู่ในหัวใจของเราซึ่งไม่สนใจจะแก้มันเอง มันทำลายเราอยู่เวลานี้ นี่จึงได้นำเรื่องราวทั้งหลายว่าธรรมเป็นธรรมแท้ มีอำนาจเต็มโลกธาตุแท้ ไม่ใช่เป็นธรรมแบบโมฆะ อย่างที่เราทั้งหลายเรียนกันเต็มบ้านเต็มเมืองแต่ไม่สนใจปฏิบัติ เวลานี้ศาสนาจะมีแต่ตำรับตำรานะ ใครก็เรียนศาสนา ๆ ได้ชั้นนั้นชั้นนี้เอามาอวดกัน มีแต่กิเลสเอาเป็นเครื่องมือทั้งนั้น ความรู้มากน้อยนี่ทะนงตัว ได้ชั้นนั้นชั้นนี้

อย่างหลวงตาบ้วนนี้ก็เคยเป็นแล้วนะ เรียนได้นักธรรมตรีนี่รู้สึกว่าการคึกคัก พอได้นักธรรมโทขึ้นไป ต้องพุงตัวลุกขึ้นแล้ว ไม่อยากว่าพุงตัว มันจะตืดขึ้นเสียก่อนแล้ว นักธรรมโทขึ้นนักธรรมเอก ฟาดถึงมหาเปรียญ โอ้ย ไปที่ไหนเหมือนกับว่าจะยกตัวไม่ขึ้น มันหนักความรู้ ความสำคัญตัวเองว่าหนักความรู้ ว่าเรารู้มาก หลวงตาบ้วนนี่รู้มาก ที่ไหนได้คำว่าหนักความรู้ คือมันหนักกิเลสตัวถือที่ฐิมานะว่าตัวรู้ตัวฉลาด นั่นแลกิเลสแทรกธรรมให้ดูเอา

เวลาออกปฏิบัติฟัดสิ่งเหล่านี้ขาดกระจายออกไปหมด ว่านักธรรมตรีก็แล้ว นักธรรมโทก็แล้ว นักธรรมเอกก็แล้ว มหาเปรียญก็แล้ว หมดจากหัวใจเรา ไม่มีอะไรที่จะมาติดพันหัวใจเราได้เลย เพราะกิเลสตัวสำคัญมันหมาย ซึ่งแทรกอยู่ในคำว่ามหาเปรียญของหลวงตาบ้วนนั้น ได้ขาดสะบั้นลงไปจากใจแล้ว ไปที่ไหนเขาเรียกว่าหลวงตาบ้วนนี้เอากล้วยให้เขากินเลยถ้ามีกล้วยนะ ถ้าว่าท่านเจ้าคุณพระราชญาณวิสุทธิโสภณ ขออภัยนะ ไม่ค่อยจะสนใจอะไรมากนักยิ่งกว่าคำว่าหลวงตาบ้วน นี่เรียกว่าชื่อในหลักธรรมชาติ ฆ่ากิเลสก็ฆ่าในหลักธรรมชาติ ฆ่าขาดสะบั้นลงไป

ให้พี่น้องทั้งหลายได้เห็นว่ธรรมของพระพุทธเจ้านี้เป็นธรรมอันเลิศเลอ สามารถจะปราบความชั่วช้าลามกของเราในชั้นต่าง ๆ แห่งกิเลสได้ด้วยชั้นแห่งธรรมนั้น ๆ เราอย่า

สงสัยเราอย่าเข้าใจว่าศาสนาเป็นโมฆะนะ เวลานี้ก็เลยกำลังเสกสรรปั้นยอหรือเหยียบย่ำทำลายศาสนา มันเสกสรรปั้นยอตัวของมันซึ่งเท่ากับชี้หมูชี้หมาให้กลายเป็นทองทั้งแท่งขึ้นมา แล้วก็เหยียบย่ำธรรมซึ่งเป็นทองทั้งแท่งนั้น ให้กลายเป็นชี้หมาชี้หมาแห่งไปหมด เพราะฉะนั้นศาสนาจึงไม่ค่อยมีความสำคัญอะไรกับหัวใจชาวพุทธเรา ยิ่งกว่ากิเลส ความโลภ ความโกรธ ราคะตัณหา ความติดดินทะเยอทะยานนี้เต็มหัวใจทุกคน กลายเป็นสิ่งเหล่านี้เป็นของเลิศเลอไปแล้วนะ แต่ความทุกข์ที่เผาหัวใจเพราะสิ่งเหล่านี้ได้พากันคิดบ้างหรือเปล่า

วันนี้จึงต้องเตือนพี่น้องทั้งหลายให้ทราบ ธรรมต้องย้อนเข้ามาดูตัวของเรา มีแต่ความฟุ้งเพื่อเห่อเหิมโดยถ่ายเดียว นี่คือกิเลสไสคนออกไปให้ล้มตัวเรื้อย ๆ ถ้าธรรมย้อนหลังแล้ว สติธรรม ปัญญาธรรม ย้อนเข้ามาในตัวเอง จะมีการยับยั้งชั่งตัว ถ้าเป็นรถวิงก็เหยียบเบรกห้ามล้อไว้ได้ หยุด อันไหนที่จะเป็นความชั่วช้าลามก ธรรมท่านสอนว่าให้เบา ก็เบา สอนว่าให้หยุดก็หยุด ชื่อว่าผู้ปฏิบัติธรรม ผู้ปฏิบัติธรรมนั้นและจะเป็นผู้ครองความสุข ความเจริญ

เราอย่าหวังว่าผู้มีความโลภมาก ได้สมบัติเงินทองมาด้วยความโลภมาก คนมีราคะตัณหามาก ได้ผ้าได้เมียมาก ๆ จนกระทั่งเอาหมามาเป็นเมียแฝงเข้าไปด้วยมากจะมีความสุข ไม่มี มีแต่กองทุกข์ทั้งนั้น นี่ละเรื่องของกิเลสตัณหาหลอกสัตว์โลก เวลาที่พวกเรา กำลังติดดินไปตามมัน เห็นศาสนาเป็นโมฆะไปแล้ว เป็นกระดาศ ดีไม่ตีมองเห็นคนไปวัดไปวานี้ดูถูกหัวเราะเยาะเหยียดกัน ถ้าวิ่งเข้าโรงลิเกละครโรงบ้ำโรงบาร์แล้ววันยังค่ำคืนยังรุ่งไม่มีวันมีคืน กินไหนกินได้ นอนไหนนอนได้ เมียเอาไหนเอาได้ ผัวเอาไหนเอาได้ทั้งนั้น นี่ละกิเลสลากคนให้จมลงนรก ชาวพุทธของเราเนี่ยะถึงนำสลดใจนะ

นี้ได้ปฏิบัติมาเต็มเหนี่ยวแล้ว ความสกปรกโสภณนี่ก็มีในหัวใจเรามาพอแล้ว เราพิดมันขาดสะบั้นลงไปหมดไม่มีอะไรเหลือในหัวใจ เหลือแต่ความบริสุทธิ์พุทธโอ จิตหลุดพ้นจากสิ่งเหล่านี้ออกไปเป็นขั้นที่สอง ขั้นแรกก็แสดงแล้วว่ากามราคะ นี่เป็นขั้นหนึ่งที่กีดถ่วงจิตใจอย่างหนักที่สุด พอกิเลสราคะตัณหาขาดสะบั้นลงไปนี้ จิตดีดขึ้นอย่างเต็มเหนี่ยวเห็นประจักษ์ใจ นี่เป็นอันดับหนึ่งแห่งความกระเทือนของจิต ระหว่างธรรมกับกิเลสพิดกัน อันดับสุดท้ายก็คืออวิชชา นั้นยอดแห่งกษัตริย์วัฏจักรฝังอยู่ในจิตใจ ไม่มีใครตามรู้ตามเห็น

เรียนวิชาที่ไหนมากก็เรียนเถอะถ้าไม่ได้เข้าภาคปฏิบัติ พุดแล้วสาธุ ให้ไปเรียนจบพระไตรปิฎกแล้วแบกพระไตรปิฎกมาก็แบกมาเถอะ หลังหักเปล่า ๆ ถ้าไม่ได้นำธรรมที่พระพุทธเจ้าทรงแสดงไว้ ซึ่งเป็นแบบแปลนแผนผังแห่งมรรคผลนิพพานเข้ามาปฏิบัติ จะไม่มีทางรู้ทางเห็นได้เลย ตั้งแต่สมาธิก็ได้ยินแต่ชื่อ สวรรค์ก็ได้ยินแต่ชื่อ ไม่เห็นสวรรค์ใน

หัวอกเจ้าของก่อนจะไปสวรรค์ในโลกหน้า สมารถไต่ยีนแต่ชื่อ ปัญญาก็มีแต่ชื่อ ตลอดมรรคผลนิพพานมีแต่ชื่อไม่มีมรรคมีผล เพราะไม่ได้สนใจปฏิบัติ ศาสนาก็เลยกลายเป็นศาสนา มีแต่ชื่อแต่นามไปหมด ไม่มีอะไรติดเนื้อติดตัวเลย แล้วการสร้างความสำเร็จเป็นบ้ำกันไปหมด นี่ซีที่มันน่าสลดสังเวช

จึงได้ชี้แจงให้พี่น้องทั้งหลายทราบว่า มรรคผลนิพพานของพระพุทธเจ้านั้นมีอยู่อย่างจริงจัง ขออย่าหลงไปตามกลมายาของกิเลส มันจะเหยียบย่ำทำลาย สุดท้ายก็มาเหยียบตัวเองให้จมลงนรกทั้งเป็นนั่นแล นี่ได้ปฏิบัติมาอย่างนั้น พอถึงขั้นที่สอง ขั้นแรก ฟาดกามกิเลสพังลงไปจากจิตใจกระเทือนโลกธาตุ เป็นจุดหนึ่ง ครั้งที่สองอวิชชาที่ก่อภพก่อชาติขาดสะบั้นลงไปจากจิตใจ นี่เป็นความกระเทือนอย่างมากที่สุดเลย โลกธาตุนี้ประหนึ่งว่าหวั่นไหวไปหมด แต่ความจริงดินเป็นดิน น้ำเป็นน้ำ ลมเป็นลม ไฟเป็นไฟ เขาไม่ได้หวั่นไหว มันหวั่นระหว่างกิเลสกับธรรมพัดกันในโลกธาตุชั้นของเรานี้ ถึงกับกายไหวทีเดียว

เวลาอวิชชารังของภพของชาติที่ฝังอยู่ในหัวใจ ขาดสะบั้นลงจากใจ ใจเป็นวิมุตติ พระนิพพานขึ้นมาสด ๆ ร้อน ๆ โดยไม่ต้องทูลถามพระพุทธเจ้า ประจักษ์ใจแล้ว นั่นแหละเป็นเวลาฟ้าดินถล่มในคืนวันนั้น แล้วไปที่ไหนมักจะได้แสดงให้พี่น้องชาวไทยได้ทราบ เพราะเราเป็นผู้นำ ต้องได้นำปุมหลังออกมาชี้แจงให้ทราบว่า เป็นผู้นำเพราะเหตุผลกลอะไร หรืออยู่ ๆ หัวชนฝาออกมาเป็นผู้นำอย่างนั้นหรือ จึงจำเป็นต้องได้นำเหตุนำผลนำอรรถนำธรรมเหล่านี้มาแสดง

วันนี้ก็มาแสดงให้พี่น้องทั้งหลายทราบว่า ธรรมเป็นของเลิศเลอมาดั้งเดิม อย่าลืมนื้อลืมนตัวให้กิเลสหลอกหลวงว่า กิเลสซึ่งเป็นเหมือนขี้หมูราขี้หมาแห่งนั้นเป็นทองทั้งแท่ง อย่าตื่นเนื้อตื่นตัวไปกับมันถ้าไม่ยากโง่แล้วจมลงนรกทั้งเป็น นี่ได้เป็นแล้ว ธรรมเมื่อเวลาได้ถึงขั้นวิมุตติธรรมนี้สว่างกระจ่างแจ้งครอบโลกธาตุ ฟังให้ตีไม่ได้มาพูดเล่น ๆ นะ สอนพี่น้องทั้งหลายไม่ได้สอนเพื่อโลกามิส ไม่ได้สอนเพื่อความเคารพนับถือว่าหลวงตาบ๊วดีอย่างนั้นอย่างนี้ เราไม่สนใจ เราพอทุกสิ่งทุกอย่างแล้ว

การนำประเทศชาติของเรานี้เรานำด้วยความเมตตาสงสารล้วน ๆ ไม่มีสิ่งใดที่จะมาเจือปน ซึ่งเราจะแบ่งสันปันส่วนเอากับวัตถุเหล่านี้แม้แต่น้อย นอกจากสั่งสอนด้วยความเมตตาสงสารล้วน ๆ เท่านั้นเอง เวลาเปิดธรรมให้พี่น้องทั้งหลายก็เปิดให้ถึงใจทีเดียว เพราะความเมตตาเช่นเดียวกัน เราไม่ได้มาเปิดเพื่อความโอ้อวดอะไร ก็เราไม่มี พอทุกอย่างแล้ว ความสรรเสริญเยินยอกี่ดี ความนินทากี่ดี เหล่านี้เป็นส่วนเกินทั้งนั้น หัวใจพอแล้วไม่รับอะไร ขึ้นชื่อว่าสมมุติสามแดนโลกธาตุนี้พอหมดทุกอย่าง สลัดออกหมดแล้ว มาสอนโลกด้วยความสง่างาม มาสอนโลกด้วยความเมตตาสงสารทุกสิ่งทุกอย่าง

สิ่งที่กล่าวไปเทศน์ไปทั้งหมดนี้ เราสอนด้วยความมั่นใจของเราว่าไม่ผิดไม่พลาด ไม่ว่าจะเป็นครมจะขึ้นไตเราอดจากหัวใจสอนพี่น้องทั้งหลาย เราจึงไม่ได้ไปหาลูก ๆ คำ ๆ ในคัมภีร์นั้นคัมภีร์นี้ พูดแล้วเราไม่ได้ประมาทคัมภีร์ เราก็เรียนคัมภีร์มาแล้วจนเป็นมหา แต่เวลาเรียนไปคัมภีร์ไหนมีแต่ความลุ่มความคล้ำสงสัยว่า บาปมี บุญมี นรกมี สวรรค์มี นิพพานมี จริง ๆ เหรอ นั้นฟังซิ เรียนไปถึงบาปสงสัยบาป เรียนบุญสงสัยบุญ เรียนจนกระทั่งถึงนิพพานสงสัยนิพพาน ไปตั้งเวทีรบกับนิพพานว่านิพพานมีจริงเหรอ นี้คือการเรียน มั่นลุ่ม ๆ คำ ๆ นะเพราะได้แต่ความจำ

พอออกมาภาคปฏิบัติเท่านั้น พระพุทธเจ้าสอนว่าการเรียนนั้นเหมือนกับแปลนแปลนบ้านแปลนเรือน เมื่อได้แปลนมาแล้วให้เอาแปลนนั้นออกมาปลูกบ้านปลูกเรือน จะเอาขนาดไหนให้ทำตามแปลน เมื่อทำตามแปลนแล้วก็สำเร็จเป็นบ้านเป็นเรือนขึ้นมาโดยสมบูรณ์ นี่ก็เหมือนกัน แปลนศีล แปลนสมาธิ แปลนปัญญา แปลนวิมุตติหลุดพ้น พระองค์ทรงแสดงแปลนไว้หมด ให้ปฏิบัติตามนั้น เราก็พยายามปฏิบัติ

เบื้องต้นก็ทำจิตให้มีความสงบร่มเย็นเป็นแปลนที่หนึ่ง ทำตามแปลนแบบหนึ่ง ศีลเรามีแล้วเราไม่สนใจกับสิ่งใดเราอบอุ้มเต็มที่ เราชักษาศีลมาตั้งแต่วันบวช เราไม่เคยตำหนิติเตียนตนเองว่า ได้ข้ามเกินศีลด้วยเจตนาลามก เราไม่เคยมี เรามีความอบอุ้ม แม้เรียนหนังสืออยู่เราก็มีความรักความชอบสวางในศีลของเรา เพราะฉะนั้นเวลาก้าวออกทางภาคปฏิบัติขึ้นเวทีในป่าในเขาแล้ว เราจึงอบอุ้มด้วยศีลของเรา สมาธิก็เริ่มเกิดขึ้นมา สมาธิประเภทใดที่มีในตำรับตำรา มาประกาศก้องขึ้นในหัวใจด้วยภาคปฏิบัตินี้ทั้งนั้น

อ้าว ปัญญา ๆ ขึ้นไตที่ท่านสอนไว้ในคัมภีร์ ก็มาประกาศก้องขึ้นที่หัวใจของเราจากภาคปฏิบัติ ๆ เรื่อยไป จนกระทั่งวิมุตติหลุดพ้น ที่ท่านแสดงไว้ในคัมภีร์ว่านิพพาน ๆ เราไปเรียนในคัมภีร์ก็ไปสงสัยอยู่ในคัมภีร์ แต่เวลามาประจักษ์ในหัวใจแล้วหายสงสัยทันที พูดแล้วสาธุ แม้พระพุทธเจ้าประทับอยู่ข้างหน้าก็ไม่ทูลถาม ถ้ามท่านหาอะไร สนฺทิฏฐิโก แปลว่า รู้เองเห็นเอง พระพุทธเจ้าสอนเพื่อให้ไปรู้เองเห็นเองด้วยแบบแปลนแผนผังที่สอนนี้ ให้ดำเนินตามนี้แล้วจะรู้เองเห็นเอง มันก็ประจักษ์ในหัวใจแล้วจะถามใครที่ไหน

พระพุทธเจ้าตรัสรู้ขึ้นมาแล้วท่านไปถามใคร เพียงตรัสรู้ปั้งขึ้นมาสอนโลกทันที พระสาวกทั้งหลายเมื่อบรรลุนิพพานปั้งขึ้นมาแล้ว ไม่ได้ยินสาวกองค์ใดไปทูลถามพระพุทธเจ้า บริสุทธิพุทโธขึ้นทันที เพราะเป็นของอันเดียวกัน รู้อย่างเดียวกัน เห็นอย่างเดียวกัน หลุดพ้นอย่างเดียวกัน ถ้ามกันหาอะไร ไม่มีคู่แข่ง ถ้างถึงวิมุตติแล้วไม่มีคู่แข่ง ถ้าอยู่ในสมมุติ นี้คู่แข่งคือกิเลสยังมีเป็นลำดับลำดับดา กิเลสมีมากแข่งมากก็ติดกันมาก กิเลสมีน้อยก็ติดกันน้อย ขวางน้อย ให้สงสัยน้อย กิเลสหลุดพ้นไปหมดแล้ว ไม่มีอะไรเป็นข้าศึกศัตรูต่อจิตที่เป็นนิพพานทั้งเป็นนั่นแล้ว

นี่ละธรรมของพระพุทธเจ้า เป็นธรรมสอด ๆ ร้อน ๆ ขอให้พี่น้องชาวพุทธเราได้ปฏิบัติตัว อย่าหลงเพลินไปกับกิเลสมันจะจมทั้งเป็นนะ เรื่อยๆ ทำทนายพระพุทธเจ้าว่าบาปไม่มี บุญไม่มี บาปอยู่กับเราทุกคนที่ตกลงไป ไม่ได้อยู่กับที่แจ่งที่ลับ จิตคิดปรุงขึ้นมาเรื่องบาปเป็นบาปทันที คิดเรื่องดีเรื่องบุญเป็นบุญทันที ขึ้นที่จิตใจก่อนอื่น นี่ละบาปเกิดขึ้นที่จิตใจ ความกระเพื่อมของจิตท่านเรียกว่าสังขาร ๆ สังขารทางดีท่านเรียกว่าทำดี สังขารทางชั่วที่ปรุงขึ้นเรียกว่าความชั่ว ปรุงขึ้นจากที่นี่ เกิดขึ้นจากที่นี่ แล้วพักตัวอยู่ในจิตใจนี้

บาปก็ดี บุญก็ดี นรกก็ดี สวรรค์ก็ดี เมื่อใจนี้ได้เปิดตัวออกไปแล้วพระพุทธเจ้าสอนว่ายังไง บาปมี บุญมี นรกมี สวรรค์มี จำไปหมดไม่มีทางสงสัย กราบพระพุทธเจ้าอย่างราบเลย ว่า ธรรมะนี้เป็นสวากขาตธรรมแท้ คือตรัสไว้โดยชอบเรียบร้อยแล้วไม่มีอะไรบกพร่องเหมือนแบบแปลนแผนผังที่นายช่างผู้ชำนาญทำไว้ด้วยดีแล้ว เอาแปลนไหนไปสร้างสร้างได้เลย อันนี้ธรรมะนี้เป็นสวากขาตธรรม พระพุทธเจ้าท่านตรัสไว้ชอบแล้ว เอาปฏิบัติตน ควรจะได้มรรคผลนิพพานขึ้นใจ ตามแปลนใดแบบใดแผนใด เอาได้ทันที ๆ

เพราะธรรมเป็นอกาลิโก ไม่มีกาลสถานที่เวลา เวลา ว่าคราวนี้คราวนั้นมรรคผลนิพพานจะหมดจะสิ้นไป ศาสนาสิ้นไปเท่านั้นมรรคผลนิพพานจะสิ้นจะหมด นี่คือกิเลสหลอกคน กิเลสมันสิ้นไปเมื่อไร มันมีมากก็กี่ปีกี่กาล เมื่อไรมันจะสิ้นสุดกุดตัวลงไปเพราะกาลเวลาทำลายมันไม่เคยเห็นมี ใครสั่งสมเมื่อไรกิเลสตัวไหนมันก็ขึ้นทันที ๆ นี่ก็เหมือนกันเราสั่งสมธรรมข้อใดขึ้นมาก็ขึ้นทันที ๆ เหมือนกัน เป็นแต่เราไม่ได้นำมาใช้เท่านั้น กิเลสจึงเหยียบย่ำหัวใจเราตลอดเวลา มองไปที่ไหนพูดจริง ๆ มันสลดสังเวชนะ ตาใจที่มันพันทุกสิ่งทุกอย่างแล้วมันเห็นจริง ๆ ไม่ได้มามีตมมาบอดหลับตานี้

คนตาบอดมีก็คนก็ไม่มี ความหมาย เขาว่าวัตถุนั้นสั้นสั้นแสงนี้คนตาบอดไม่มี ความหมาย แต่คนตาดีรู้ด้วยกันไม่ต้องถามกัน นี่ละจิตนี้พอได้พ้นจากกิเลสปิดบังให้คนตาบอด กลายเป็นคนตาดีเพราะความหลุดพ้นจากกิเลสแล้ว มองไปที่ไหนก็จำไปหมด แล้วจะไปสงสัยพระพุทธเจ้ายังไงว่ามีหรือไม่มี พระพุทธเจ้ามีก็พระองค์สงฆ์ท่านหาอะไร นรก อเวจี สวรรค์ พรหมโลก ตลอดถึงเปรตถึงผีทั้งหลายที่มีมากมีน้อยเคลื่อนอยู่ในโลกธาตุนี้ สงสัยที่ไหน ก็เห็นประจักษ์อยู่ในหัวใจนี้

พระพุทธเจ้าสอนโลก ท่านสอนด้วยความประจักษ์ในพระทัย ไม่ได้สอนแบบลู่ ๆ คล่า ๆ เราปฏิบัติศาสนาอย่าทำเล่น ๆ ให้ตั้งใจปฏิบัติ เฉพาะอย่างยิ่งผิวเมียนั้นแหละเกิดทะเลาะกันหมาสู่ไม่ได้ นะ กัดกันในครัวเรือน ไปที่ไหนคนเขาเคารพนับถือ ไปราชการงานเมืองที่ไหน โอ้ย โอ้อ่า คนเขาเคารพนับถือว่าชั้นนั้นชั้นนี้ ครั้นเวลากลับมามันไปควงเอาผู้หญิงมาจากที่ไหนไม่ทราบ มากี่มากัดกันกับเมีย นี่เห็นไหมกิเลสมันอ่อนข้อเมื่อไร มันกัดได้ตลอดเวลาถ้าไม่มีศีลธรรมเข้าไปบังคับ ถ้ามีศีลธรรมอยู่ที่ไหนดีหมด คนเราเมื่อมี

ศีลธรรมเป็นเครื่องประดับแล้วสง่างามทั้งนั้น เรายำว่าเราจะสง่างามเพราะกิเลสนะ กิเลสมันหลอกคนให้สง่างาม ธรรมท่านไม่หลอก เป็นหลักธรรมชาติ

วันนี้ได้พูดธรรมะให้พี่น้องทั้งหลายฟังด้วยความเป็นชาวพุทธด้วยกัน และเทศน์ด้วยความสงสาร หากว่าพี่น้องทั้งหลายจะมีความสำคัญสูงต่ำดำขาวประการใดแล้วก็สุดวิสัยนะ การเทศน์นี้เราเทศน์ไม่ได้สงสัย เราไม่สงสัยตัวของเรามาแล้วได้ ๔๙ ปี จิตนี้ได้เปิดโลกธาตุมาแล้วตั้งแต่ ๒๔๙๓ วันที่ ๑๕ พฤษภาคม ที่วัดดอยธรรมเจดีย์ จังหวัดสกลนคร วันนั้นเวลา ๕ หุ่่มพอดี นั้นละเวลาตึกสงฆ์อยู่บนหลังเขาวัดดอยธรรมเจดีย์ พัดกับกิเลส สุดท้ายคืออวิชาพังทลายลงนั้น โลกธาตุไหว จิตได้กระจ่างแจ้งขึ้นมาตั้งแต่บัดนั้นจนกระทั่งบัดนี้นานเท่าไร ๔๙ ปี เราไม่เคยพูดที่ไหน

การเทศน์ว่าการถึงขั้นฟ้าดินถล่ม เราก็เทศน์เมื่อมีผู้มาเกี่ยวข้องกับธรรมขั้นนั้น ๆ ที่ควรจะหนักก็หนัก แต่เราไม่เคยบอกว่าเรารู้เราเห็น ที่นี้เวลามานำพี่น้องทั้งหลายก็จำเป็นที่จะได้อ่านปุมหลังให้พี่น้องทั้งหลายทราบ และได้เปิดเผยออกมาตามหลักความจริงที่รู้ที่เห็นมาประการใด ทั้งหมดคือการปฏิบัติมา ทั้งผลที่ได้รับมาเต็มหัวใจเราไม่สงสัย สอนโลกเราสอนด้วยความเมตตาล้วน ๆ

หากว่าพี่น้องทั้งหลายได้ตั้งใจปฏิบัตินี้ อย่างน้อยก็เป็นลูกศิษย์มีครู จะมีความสงบร่มเย็น การอยู่การกินการใช้การสอยจะมีความประหยัดมัธยัสถ์ ไม่ลืมนื้อลืมหิวตัวดังที่เป็นอยู่ที่นี่ ซึ่งมีแต่กิเลสลากูไปทั้งนั้น อะไรไม่พอ ๆ ถ้าลงกิเลสเข้าสวมนตรงไหนแล้วไม่พอให้สวยให้งามให้ดิบให้ดี อิงอ้อยไปหมดถ้าลงกิเลสเข้าไปสวมน นั้นละคือการสร้างความกังวล สร้างความสิ้นเปลืองให้เรา เราไม่รู้จะ ถ้าเป็นเรื่องของธรรม อะไรพออยู่อยู่ไปกินไปขอสร้างตัวให้มีหลักใจเป็นสำคัญ

หลักใจเป็นสำคัญมากกว่าสิ่งอื่นใด สถานบ้านเรือนทรัพย์สินเงินทองข้าวของของบริษัทบริวารยศถาบรรดาศักดิ์ นั้นเป็นสิ่งอาศัยชั่วคราว อาศัยชั่วคราวมีชีวิตอยู่เท่านั้น แต่เรื่องบุญเรื่องกรรมนี่เป็นสิ่งที่ต้องอาศัยโดยหลักธรรมชาติ ใครไม่มีที่พึ่ง ใครไม่ได้สร้างคุณงามความดีไม่มีธรรมในใจ ตายแล้วลงนรกไม่ต้องสงสัย เรายำว่าอดีตต่อพระพุทเจ้าว่านรกไม่มีแล้วสร้างความชั่วช้าลามก ผู้อดีตนั้นและจะไปจมในนรก เหมือนอย่างนักโทษในเรือนจำ ใครก็อวดเก่งทั้งนั้นว่าเขาจะจับไม่ได้ แล้วเห็นไหมเต็มอยู่ในเรือนจำ เขาจับไม่ได้ทำไมเต็มอยู่ในเรือนจำ

อันนี้ก็เหมือนกันให้เราระมัดระวังเสียตั้งแต่บัดนี้ ขอให้มธรรมในใจ ไปที่ไหนอย่าลืมพุทโธ ธัมโม สังโฆ ซึ่งเป็นธรรมอันเลิศกระเทือนทั่วประเทศไทยมานาน ให้ระลึกเสมอแล้วการจะทำสิ่งใดให้ระมัดระวัง ความชั่วเป็นความชั่วจริง ๆ ความดีเป็นความดีจริง ๆ ไฟเป็นไฟ น้ำเป็นน้ำ เย็นจริง ๆ ร้อนจริง ๆ บาปเป็นบาปจริง ๆ บุญเป็นบุญจริง ๆ

พระพุทธเจ้าสอนไว้ไม่มีสอง ให้ระมัดระวังตัวเองก็แล้วกัน ให้มีหลักใจ เวลานี้ชาวพุทธเรารู้สึกหลักใจไม่ค่อยมี ติดดินไปหาเรื่องนั้นเรื่องนี้ตั้งแต่สิ่งภายนอกซึ่งเป็นเครื่องหลอกลวงตาของกิเลสทั้งนั้น ถ้าเป็นภายนอกดีหมด

พอตื่นนอนขึ้นมาค้นหาสิ่งภายนอกแล้ว หาสมณะของใจ หาอารมณ์ของใจ หาที่พึ่งของใจด้วยรูป ด้วยเสียง ด้วยกลิ่น ด้วยรส ด้วยบริษัทบริวารทุกสิ่งทุกอย่าง กว้านหามา ๆ เพื่อเป็นอารมณ์ของใจได้อาศัยชั่วคราวหนึ่งก็เอา แต่หลักใจจริง ๆ ที่จะพาเป็นพาดตายฝากเป็นฝากตายนั้นคือธรรมคือบุญกุศลไม่สนใจกัน นี้ละเรียกว่าชาวพุทธเราขาดที่พึ่งที่ตรงนี้

ขอให้พี่น้องทั้งหลายสร้างหลักใจให้ดี ไม่งั้นจมได้จริงๆ ไม่สงสัย อย่าอวดพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าองค์เอกศาสดาสอนโลกสอนพวกเรามาด้วยความบริสุทธิ์ โลกวิทูรู้แจ้งเห็นจริงหมดแล้วจึงมาสอนเรา ไม่ได้มาสอนลูป ๆ คลำ ๆ หลอกโลกเหมือนกิเลสวันนี้การแสดงธรรมก็เห็นว่าสมควรแก่เวลา หน้าบาประการใดที่เราแสดงด้วยความเป็นลูกชาวพุทธ พระพุทธเจ้าเป็นพ่อของเรา หลวงตาบักก็เหมือนเป็นพี่เบิ้มของท่านทั้งหลายมาแสดงแก่น้อง ๆ ลูก ๆ หลาน ๆ ทั้งหลายฟัง ให้นำไปปฏิบัติ

สิ่งที่กล่าวมาทั้งหมดนี้เราแสดงด้วยความแน่ใจ เราไม่สงสัย ทั้งบาปทั้งบุญ นรกสวรรค์ พรหมโลก นิพพาน เรากระจ่างหมดแล้วในสิ่งเหล่านี้ ตายแทนพระพุทธเจ้าก็ได้ ถ้ามีใครมาบังคับเราว่าบาป บุญ นรก สวรรค์ ไม่มี ที่เราแน่ใจเราแล้วว่า บาป บุญ นรก สวรรค์ พรหมโลก นิพพาน มีนี้ กิเลสหรือใครก็ตามมาลบล้าง ให้เราว่าบาป บุญ นรก สวรรค์ ไม่มี อย่างนี้ ถ้าไม่ว่าอย่างนี้จะตัดคอให้ขาด ให้ขาดไปเลยคอของหลวงตาบัก แต่หัวใจกับความรู้ที่ประจักษ์อยู่ในใจนี้จะไม่ยอมขาด ขนาดนั้นละเชื่อพระพุทธเจ้า หมอบกราบ

แล้วสอนพี่น้องทั้งหลายก็สอนด้วยความมั่นใจตามหลักความจริง จึงสอนอย่างเน้นหนัก ไม่มีคำว่าสูง ๆ ต่ำ ๆ ลุ่ม ๆ ดอน ๆ ว่าแพด ๆ เผา ๆ อะไรไม่มี กิเลสแพด ธรรมะต้องแพด กิเลสเด็ดธรรมะต้องเด็ด ไม่เด็ดไม่ทันกัน ท่านว่ามัชฌิมาปฏิปทาหมายความว่ายังงี้ มัชฌิมาปฏิปทาตามปริยัติท่านสอนไว้ คำว่ามัชฌิมาปฏิปทา ให้เดินทางสายกลาง ไม่ยิ่งนักไม่หย่อนนัก ที่นี้เราไม่เคยปฏิบัติจำได้เหมือนนกขุนทอง ให้เดินทางสายกลาง ไม่ยิ่งนักไม่หย่อนนัก แล้วมันไม่ยิ่งยังงี้ไม่หย่อนยังงี้มันไม่รู้ ขึ้นเวทีโน้นถึงรู้ พัดกับกิเลสดังที่กล่าวเมื่อสักครู่นี้

เช่น กิเลสกำราคะกามตัณหาเป็นกิเลสตัวที่รุนแรงมาก เมื่อกิเลสตัวนี้รุนแรง ที่นี้มัชฌิมาปฏิปทาจะใช้ยังงี้ถึงจะเหมาะกับกิเลสประเภทนี้ สติปัญญาศรัทธาความเพียรต้องผาดโผนโจนทะยานให้ถึงกัน นี้เรียกว่ามัชฌิมา เหมือนกันกับการปราบกิเลสประเภทนี้ด้วยเครื่องมืออย่างนี้ นี้เรียกว่ามัชฌิมา เมื่อกิเลสเบาลงไปมัชฌิมาคือการแก้ไขตัดแปลงชะล้างกันก็จะค่อยเบาไป ๆ กิเลสละเอียดเท่าไรธรรมยิ่งละเอียดลงไป ตามเผาตามไหม้ จนกระทั่ง

กิเลสสิ้นซากลงไปจากหัวใจหมดแล้ว ไม่ต้องมาเผาไหม้กันอีกแล้ว นั้นเรียกว่ามัชฌิมาใน
 หลักธรรมชาติ มัชฌิมาในการก้าวเดินเพื่อแก้กิเลสเป็นมัชฌิมาประเภทหนึ่ง เหมาะสม ๆ
 กับการแก้กิเลสประเภทนั้นเรื่อย ๆ ไป พอถึงมัชฌิมาในหลักธรรมชาติแล้ว นั้นเรียกว่า
 มัชฌิมา อย่างพระพุทธเจ้าเป็นมัชฌิมาในหลักธรรมชาติแล้ว

วันนี้การแสดงธรรมให้พี่น้องทั้งหลายฟังก็เห็นว่าสมควรแก่เวลา และขอขอบคุณ
 และอนุโมทนากับบรรดาพี่น้องทั้งหลาย มีท่านอธิบดีกรมชลประทานเป็นประธาน เป็นร่วม
 โพร้ร่วมโทรแก่พี่น้องชาวไทยของเราในงานนี้ และท่านข้าราชการหลายท่านหลายหน่วย ที่
 เข้ามาร่วมกันเป็นหัวใจดวงเดียวกัน เพื่อพยุชาติบ้านเมืองของเรา เราขอขอบคุณและ
 อนุโมทนากับบรรดาพี่น้องทั้งหลายเป็นอย่างมาก และขอความสวัสดีจงมีแก่พี่น้องทั้งหลาย
 โดยทั่วกันเทอญ*****